

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił B. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem przy pracy od 1 maja 2017 r. do 30 kwietnia 2022 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że została ona wydana w oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał ponadto, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługuje w wysokości 60% podstawy wymiaru i po waloryzacji od 1 marca 2017 r. wynosi 1 828,99 zł.

/decyzja k.128 – 129 plik I akt ZUS/

W dniu 9 czerwca 2017 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie B. K. od ww. decyzji, w którym wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wraz z odsetkami. B. K. wskazał, że doznany uraz uniemożliwia mu podjęcie jakiegokolwiek pracy, a nadto iż od czasu wydania poprzedniego orzeczenia o całkowitej niezdolności do pracy z dnia 28 maja 2015 r. stan jego zdrowia nie uległ poprawie i tym samym uzasadnia orzeczenie w stosunku do jego osoby całkowitej niezdolności do pracy.

/odwołanie k.2-3/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.4/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony B. K. urodził się (...) Ubezpieczony legitymuje się wykształceniem podstawowym. W swojej karierze zawodowej pracował jako kierowca samochodu ciężarowego – cysterny.

/okoliczności bezsporne/

W okresie od 5 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. B. K. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 27 marca 2017 r. B. K. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k.114 - 115 plik I akt ZUS/

Lekarz orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznał u ubezpieczonego: stan po amputacji palców II – V ręki lewej i częściowo przyległych kości śródrezcza, zniekształcenie palca II z ograniczeniem ruchów i zachowanym ruchem szczypcowym oraz zaburzenia adaptacyjne. Orzeczeniem z dnia 18 kwietnia 2017 r. Lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 kwietnia 2022 r., przy czym niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu oraz, że nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

/opinia lekarska z dnia 18 kwietnia 2017 r. k.46 – 47 plik II akt ZUS, orzeczenie k.116 - 116 odwrót plik I akt ZUS/

Od powyższego orzeczenia ubezpieczony złożył sprzeciw.

/bezsportne/

Komisja lekarska ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania ubezpieczonego oraz po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u ubezpieczonego: przebyty uraz zmiążdżeniowy ręki lewej z koniecznością amputacji palców III – V z kośćmi śródreżca ze zniekształceniem pourazowym palca II z zachowanym jedynie ruchem szczypcowym , zaburzenia adaptacyjne oraz nieleczone nadciśnienie tętnicze . Orzeczeniem z dnia 12 maja 2017 r. komisja lekarska ZUS uznała, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30 kwietnia 2022 r. , przy czym niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu oraz ,że nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

/opinia lekarska z dnia 12 maja 2017 r. k.54-56 plik II akt ZUS , orzeczenie k.117 – 117 odwrót plik I akt ZUS/

Powyższe orzeczenie legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

/decyzja k.128 – 129 plik I akt ZUS/

U ubezpieczonego rozpoznano: stan po przebytym urazie zmiążdżeniowym skutkującym amputacją palców IV i V oraz częściową amputacją kości śródreżca. Zgłaszana przeczulica skóry w miejscu amputacji palców lewej dłoni nie powoduje niezdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy na tzw. otwartym rynku pracy. Brak jest podstaw do orzeczenia względem ubezpieczonego całkowitej niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych. B. K. jest częściowo niezdolny do pracy w okresie 5 lat od daty wypadku.

/opinia biegłego sądowego neurologa J. Z. k.13 – 14 odwrót/

U B. K. rozpoznano zaburzenia adaptacyjne. Wnioskodawca nie zdradza objawów psychotycznych i jest sprawny intelektualnie. Zaburzenia adaptacyjne są związane z wypadkiem przy pracy , ale dominującym problemem zdrowotnym jest przebyty uraz zmiążdżeniowy ręki lewej z koniecznością amputacji palców III – V z kośćmi śródreżca ze zniekształceniem pourazowym palca II , z zachowanym jedynie ruchem szczypcowym. Z uwagi na utrzymujące się zaburzenia nastroju w ramach zaburzeń adaptacyjnych wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od 1 maja 2017 r. do 30 kwietnia 2022 r.

/opinia biegłego sądowego psychiatry G. P. k.16 - 18/

U ubezpieczonego stwierdzono: stan po amputacji palców III , IV, V ręki i częściowej amputacji IV , V kości śródreżca lewego (4 listopada 2014 r.). U wnioskodawcy występuje ograniczenie ruchomości palca II , z zachowanym chwytem szczypcowym palców I i II. Doznany uraz spowodował znaczne ograniczenie funkcji lewej ręki u praworęcznego wnioskodawcy , który ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności , co daje podstawę do orzeczenia częściowej okresowej niezdolności do pracy zarobkowej w okresie od 1 maja 2017 r. do 30 kwietnia 2022 r. oraz nie daje podstaw do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Wnioskodawca może podejmować prace niewymagające oburęczności oraz na stanowiskach przystosowanych do niepełnosprawności.

/opinia biegłego sądowego ortopedy E. B. k.21-23/

U wnioskodawcy nie stwierdzono ostrych objawów rozciągowych , ubytkowych czy ogniskowych. B. K. jest wydolny krążeniowo i oddechowo z wyrównanymi parametrami krążenia i oddychania. U wnioskodawcy nie stwierdzono zaburzeń statyki ciała , czy też zaburzeń koordynacji ruchowej. B. K. ze względu na doznany uraz psychiczny cierpi na zespół stresu pourazowego oraz obniżenie nastroju. Stopień naruszenia sprawności organizmu ocenionych łącznie , biorąc pod uwagę poziom posiadanych kwalifikacji zawodowych, czyni wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy okresowo do 30 kwietnia 2022 r. w związku z wypadkiem przy pracy.

/opinia biegłego sądowego z dziedziny medycyny pracy P. R. k.67-71/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów w postaci orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, wniosku o przyznanie renty oraz opinii lekarskich.

W toku postępowania ubezpieczony zakwestionował ustalenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS wskazujących, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy, a jedynie częściowo.

Celem weryfikacji stanowiska ubezpieczonego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: neurologa, psychiatry, ortopedy oraz opinii łącznej biegłego sądowego z dziedziny medycyny pracy. Opinie te są wiarygodne i zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednie badanie skarżącego. Biegli określili schorzenia występujące u badanego i ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy. Opinie biegłych, co do konkluzji są zbieżne z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, zostały wyczerpująco uzasadnione, a końcowe wnioski orzecznicze wynikają w sposób logiczny z treści opinii. W ocenie Sądu nie ma podstaw do tego by podważać wiarygodność i moc dowodową opinii biegłych, a kwestia zdolności do pracy odwołującego się została dostatecznie wyjaśniona.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1773) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 16 ust. 1 analizowanej ustawy ustalenia tej niezdolności i jej związku z chorobą zawodową lub z wypadkiem przy pracy dokonuje lekarz orzecznik ZUS.

Stosownie do art. 17 ust. 1 przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego stosuje się, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy, odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383 z późn. zm.). Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

W niniejszej sprawie spór między stronami ograniczał się do oceny stanu zdrowia ubezpieczonego pod kątem niezdolności do pracy.

Zgodnie z treścią art. 12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji i możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ww. ustawy emerytalnej).

W definicji niezdolności do pracy ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej, jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował istnienie potencjalnej przydatności do pracy. Chodzi zatem o zdolność do pracy zarobkowej nie tylko, jako zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy, ale zdolność do podjęcia pracy

w ogóle, z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych.

Zdolność do pracy ma dwa elementy: biologiczny (ogólna sprawność psychofizyczna) i gospodarczy (przydatność na rynku pracy). Należało zatem ustalić, czy wnioskodawca jest zdolny do wykonywania pracy w dotychczasowym pełnym zakresie, czy jego kwalifikacje pozwalają na wykonywanie innej pracy, czy dla utrzymania aktywności zawodowej konieczne jest przekwalifikowanie.

Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy nie jest kryterium niezdolności do pracy w rozumieniu art.12 ww. ustawy. Brak możliwości wykonywania dotychczasowej pracy nie jest wystarczający do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy, gdy jest możliwe podjęcie innej pracy (w swoim zawodzie, bez przekwalifikowania lub gdy rokowanie, co do przekwalifikowania jest pozytywne). Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy jest warunkiem koniecznym do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia, predyspozycje psychofizyczne dają podstawy do uznania, że jest możliwe podjęcie pracy w zawodzie albo po przekwalifikowaniu.

O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, ale ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że o ile występujące u wnioskodawcy schorzenia ograniczają jego sprawność w stopniu znacznym, powodując okresową częściową niezdolność do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami tj. pracy kierowcy, tak jednocześnie nie stanowią podstawy do uznania go za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Należy także wskazać, iż dokonując oceny dowodów z opinii biegłych Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonywująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87). W niniejszej sprawie opinie biegłych co do oceny niezdolności ubezpieczonego do pracy są jednoznaczne. Biegli dokonali oceny stanu zdrowia ubezpieczonego pod kątem zdolności do pracy i uzasadnili swoje stanowisko. Co jednak istotne, powołani w niniejszej sprawie biegli potwierdzili zarówno ustalenia lekarza orzecznika ZUS, jak i komisji lekarskiej ZUS i nie znaleźli podstaw do uznania wnioskodawcy za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

W konsekwencji brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.

S.B.